

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER ÖRGÜTÜNÜN ÖRGÜTLENME İLKELERİ VE ÖRGÜT YÖNETİMİ AÇISINDAN İNCELENMESİ

Makale Ö. Rengin Gün tarafından yazılmış, Dokuz Eylül Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü dergisinin 2. cildinin 2. sayfasında yayınlanmıştır

Yayın yılı 2000.

Makale toplam 9 başlık altında incelenmiştir. Başlıklar;

1. Birleşmiş Milletler,
2. Planlama,
3. Örgütlenme,
4. Yönetme,
5. Eşgüdüm,
6. Denetleme,
7. Örgüt Yönetim İlkeleri
8. Örgütlenme İlkeleri Işığında BM Örgüt yönetiminin değerlendirilmesi
9. Sonuç isimleriyle düzenlenmiştir.

1. BM Örgütü:

1941 yılında Atlantik bildirisiyle başlamış olup, uluslar arası dostça ilişkiler üyelerinin siyasetlerinin uyumlaştıran bir merkez olmak amaçlarını taşır. Üyeler yükümlülüklerini iyi niyetle yerine getirip, bir diğer üyenin siyasal bağımsızlığına karşı kuvvet kullanma örgüt girişimlerini destekleyip, zorlayıcı önlemler dışında, milli yetki alanına giren konulara karışmayacaklardır. Üye olmayanlarda barış ve güvenin gerektirdiği ölçüde Antlaşma ilkelerine uymaya zorlayabilir.

Örgütün bazı organları vardır. BM üye ülke temsilcilerinden oluşan ve BM'nin asil müzakere organı olan GK, görevi üyeler arasındaki anlaşmazlıkları barışçı yollardan çözmeye çalışan Güvenlik Konseyi, üye ülkelerin sosyal, ekonomik yapılarını geliştirmeye çalışan sosyal ve ekonomik konsey, artık görevi kalmayan Vesayet Konseyi, BM'nin asil yasal organı olan Adalet Divanı, BM'nin işlerini takip eden Genel sekreterliktir.

2. Planlama:

Yönetimin temel ilkesidir. Neyin, nasıl yapılmak istediğiyle ilgilenir. Planlı çalışma yerinde ve gerekli tarafların zamanında alınmasını sağlamaktır.

3. Örgütlenme:

Örgütlenme içinde sorumluluk ve yetkilerin kişilere dağılımı ile kişilerin çalışma esaslarının ve çerçevelerinin belirlenmesi de vardır. Planların gerçekleşmesi iyi şekilde örgütlenmeye bağlıdır.

4. Yönetme:

Örgütün amaçlarına uygun kişilerin çalıştırılması demektir. Yönetme iyi personel gelişimi ve eldeki sınırlı olanak ve kaynakların sınırlı zaman süresinde yönetilmesi olarak algılanır.

5. Eşgüdüm:

Kurum içinde tüm bölümlerin birbirine uyumlu şekilde çalışmasını sağlamaktır. Hiyerarşi, inandırıcı, komite yollu vb. şekilde eşgüdüm çeşitleri vardır.

6. Denetleme

Yönetimin son tamamlayıcı faktörüdür.

7. Örgüt yönetimi İlkeleri

Örgüt yönetimi belirli prensiplere göre gerçekleştirilmesi durumunda yönetim daha iyi olacaktır. Bu bölümde örgüt yönetimine ait özellikler genel anlamıyla incelenmeye çalışılmış.

8. Örgüt İlkeleri Işığında BM Örgüt Yönetiminin Değerlendirilmesi

Bu bölümde örgüt yönetimine ait ilkelerle BM'nin ilkeleri değerlendirilmeye çalışılıyor. BM'nin örgüt yönetimine eleştiriler getiriliyor.

9. Sonuç:

Bu bölümde de örgütün yapısı ile ilgili kısa bir yorumlama yapılmış, modern örgüt yapısına önem vermesinin önemiyle ilgili olarak bir takım yorumlarda bulunulmuş.

Makalede kaynakçada toplam 10 eserin adı yer alıyor. Bunların çoğunluğunu yerli eserler oluşturuyor. Örgüt yönetimine önem verem bir makale olduğu için örgüt yönetimi, personel yönetimi konularını içeren kaynaklara yönelinmiş. Eserlerin yayım tercihleri 1985-1998 arasında değişimler gösteriyor. Yabancı kaynak olarak BM ile ilgili olarak organized of UN'nin farklı yıllara ait baskılarından yararlanılmış. Yararlanılan yabancı eserlerin yayım dili İngilizce'dir.

ULUSLARARASI BARIŞ VE GÜVENLİĞİN SAĞLANMASINDA BİR ARAÇ OLARAK BM VE TEMEL SORUNLARI:

Makale Doç. Dr. Deniz Ülke ARIBOĞAN tarafından yazılmış. Yazar, İstanbul Üniversitesi, Uluslar arası İlişkiler Bölümü'nde öğretim üyeliği yapılıır. Makale Asam tarafından yayınlanan Avrasya Dosyası, BM Özel Sayısı'nda yayınlanmıştır. Dergi İlkbahar 2002, Cilt: 8, Sayı: 1 şeklinde numaralandırılmış.

Makalede 1945'de bir araya gelen 50 devletin antlaşmaya imza koyarken dünyadaki durumdan bahsediliyor. Yaklaşık olarak 50 milyon insan kaybedilmiş, üretken nesil yok olmuş, ekonomik yapılar mahvolmuş ve büyük sosyal travmalar toplumu sarmış durumdadır. Bir daha savaşın olmaması amacıyla büyük bir idealizm içinde MB Antlaşmasının imzalandığı söyleniyor. Amaç olarak savaşın önlenmesi, temel insan hakları, insan onurunun korunması, kadının erkekle eşitliğinin, adaletin, uluslar arası hukukun diğer hukuktan üstünlük kurmasının sağlanması gibi maddeler sıralanıyor. BM'in kendinden önceki MC'den farklı olarak çok geniş kapsamlı şeyler amaçlamakta olduğu söylenmiş. Daha sonra MC'nin neden kuruluş amaçlarına ulaşamadığından bahsedilmiş. Üyelerden birinin Sosyalizme kapılıp şekil değiştirmesi, bir diğerinin geleneksel yalnızlık politikasını benimsemesi daha kuruluşta örgütün uluslar arası boyutunu olumsuz yönde etkiliyordu. MC'nin radikal ve muhafazakar yönlerinden bahsedip MC'nin etkinlik olan amacının BM'de evrenselliğe dönüştüğünü anlatıyor. Daha sonra BM'nin tabanının hukuki değil siyasi bir tabana oturmasından bahsediyor.

BM'nin barış algılaması bölümünde ise BM'nin barışı algılama şeklinden bahsediyor. Barışla ilgili olarak Madde 1, 9, 11, 12, 22'den bahsedip BM'nin barış hakkında tutumunun nasıl olacağını anlatıyor. Güvenlik Konseyi'nin veto sebebiyle işletilemeyişi vs'den de bu bölümde bahsedilmiş. Bu bölümde daha sonra sırasıyla Güvenlik Konseyi'nin işlerliği ile ilgili olarak Madde 24'den, Madde 29'dan, VII. Bölüm Kuvvet kullanımı, VIII. Bölüm Barışın Tehdidi gibi durumların oluşması konularına yer veriliyor.

BM'Nin geleceğe ilişkin temel problemleri bölümünde ise şu an için BM'nin önemli bir porblemi olan çalışma alanı ve imaj problemi ile konuya giriş yapmakta. Saldırı ve saldırgan kavramlarının niceliğini sorgulamakla birlikte üyelerinin bir çoğunun eleştirilerinin yapılan operasyonlara gölge düşürdüğünü söylemektedir. Barış gücü bakımından başta ABD olmak üzere NATO'nun tercihi olun bir parça arka plana itmektedir. Bu durum BM'nin barışla ilgili pozisyonunun geleceğine endişe düşürmektedir.

Örgütün işlevselliği ve etkinliği konusu da tartışılan bir konudur. Daha sonra BM'nin barış gücü olarak yaptıkları ve yapması gerekenlerden bahsediyor. Boutros Ghali'nin BM askeri müdahalenin ötesinde önleyici diplomasi, barışı yapma, barışa zorlama, barışı koruma ve çatışma sonrası barışı sağlama görevleri olduğunu şeklindeki söylevini bize aktarıyor.

Sonuç olarak BM'nin bir yandan uluslar arası istikrarsızlıklarla savaşırken bir yandan da kendine yönelik eleştirilerle mücadele ettiğini aktaran yazar barış bir özelemdir, güç ve iktidar hırsı ise gerçektir. Barış ancak gücünün gözetiminde sağlanabiliyor, diyor. Son olarak Dag Hammarslgöld'ün su sözüne yer veriyor. BM'nin amacı bizi cennete götürmek değil, cehennemden kurtarmaktır.

Makalenin kaynakçası eserde belirtilmemiş. Ancak dipnotları kaynakça olarak sayarsak toplam 29 kaynak var. Bunların 6'sı yerli kaynaklar arasından seçilmiş. Geriye kalan eserlerin tamamı İngilizce dilindeki kaynaklar arasından derlenmiş. Makale toplam 20 sayfa alan kaplıyor.

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER SİSTEMİ VE AZINLIK HAKKI

Makale, Dokuz Eylül Üniversitesi, Uluslar arası İlişkiler Bölümü'nde Araştırma Görevlisi olan Birsen ERDOĞAN tarafından kaleme alınmış. Makale, ASAM'ın yayınladığı Avrasya Dosyası Dergisi'nin BM Özel Sayısı'nda yer almış.

Makalenin giriş bölümünde azınlıkların durumuna değiniliyor. Bu bölümde azınlıklarla ilgili olan etnik ve milliyetçi çatışma sorunlarından bahsederek devletlerde azınlıkların self determinasyon, kültürel bir takım sınırlı haklar, imtiyaz benzeri isteklerinin devletlerin güvenliği ile ilgili yarattığı sorunlardan bahsediyor. Devletlerin bu tip istekleri kendilerine karşı yapılmış bir siyasi tehlike olarak gördüğünü anlatıyor.

Tarihi Boyut ve milletler Cemiyeti dönemi bölümünde azınlık tarihinin 13. yüzyıla dek geriye gittiği, Avusturya-Macaristan, Osmanlı gibi imparatorlukların gündemine 18. yüzyılda girdiği bu durumun 20. yüzyıla dek ikili antlaşmalarla çözümlenmeye çalışıldığı, 18. yüzyıldaki Fransız Devrimi, self determinasyon hakkı gibi sebeplerin azınlık kavramının gelişmesine olanak sağladığından bahseder. I. Dünya Savaşı'nın bitimiyle Milletler Cemiyeti'nin kurulması ile birlikte bu döneme azınlıklar dönemi denebilecektir, demekle birlikte bunun nedenini Wilson'un 14 ilkesinden biri olan "azınlıkların kendi kaderini tayin hakkını tanıması" ile açıklamaktaydı. Bu madde ile birlikte tüm azınlıklara çeşitli şekilde değinilmiş oluyordu. MC'nin azınlıkları tanımaya yönelik adımlar attığından bahsetmekle birlikte yitik devletlere karşı güçlü devletlerin baskı aracı olmaktan öteye gitmemekle eleştirildiğini anlatmaktadır.

Birleşmiş Milletler Dönemini üç başlık altında inceleyen yazar, I. Bölüm olan "Örgütün İnsan Hakları Koruma, Mekanizmaları ve Alt Komisyon" adlı başlığı altında soğuk savaş döneminde azınlıklara herhangi bir atıf yapılmadığından, "bunun nedeni, galip devletlerin azınlıklar yüzünden yeni bir savaş görmek istemeyip sınırların değişmesini istememelerindedir", diyor. Kurulan "Çalışma grupları"nın Genel Sekreter'e bağlı olabileceği gibi örgütün çeşitli organlarına bağlı olarak çalışabileceklerinden bahseder. Azınlıklar için ise özel olarak ekonomik ve Sosyal Konsey'in altında çalışan ayrımcılığın önlenmesi ve azınlıkların korunması alt komisyonundan söz eder. Daha sonra yazar, alt komisyonun çalışmasından ayrıntılı şekilde bahsetmekle birlikte onun toplantı şekillerine, komisyona gösterilen eleştirilere ayrıntılı olarak yer vermektedir.

II. Bölüm olan Azınlıklar ve 29. maddede ise bu madde ile azınlıklar arasında bir bağlam kurmaktadır. Madde metni ile azınlıklara getirdiği pozisyonlardan bahsetmektedir. Maddedeki düzenli rapor yönteminden söz eder. Maddenin öneminin ilk kez azınlıklarla ilgili bağlayıcı bir metin yaratılmasına, onlara özel bir hak kategorisinin yaratılmasının önemine bu bölümde yer verir. Ayrıca Fransa'nın bu maddeye koyduğu çekinceye de yer verir.

Yazar, "Birleşmiş Milletler, Azınlıklar Bildirisi" adlı III. Bölümde ise BM'nin 1992'de yayınladığı "Ulusal veya Etnik, Dilsel ve Dinsel Azınlıklara Ait Bireylerin Hakları" isimli Bildiriden bahseder. Bildirinin 27. madde ile ilgili olan olumlu, olumsuz yönlerinden, azınlık kavramına getirdiği yeni bakış açısından ve bu grupların bütün içinde özerkliğinden söz etmeyip bu bildiriye kendilerini güvende hissetmelerini sağlamak için çalışıldığını söylemektedir.

Sonuç olarak azınlık haklarının korunmasının sadece BM'nin görevinin olmadığından söz eder. Konu her açıdan önem taşımakla beraber BM'den çok şey beklenmektedir. Azınlıklar konusunda kararlar genelde Adalet Divanı'nda gitgide artan şekilde tutarlılık göstermeye başlamıştır. Gitgide yükselen azınlık taleplerinin çözümünün demokratik ve hukuki platformlarda olduğundan bahseder.

Makalede kaynakça bölümüne yer verilmediğinden dipnotlardan 10 kaynaktan yararlanıldığını anlıyoruz. Çoğunluğunu İngilizce dilindeki yabancı kaynakların oluşturduğu bu listede en eski tarihli eser olarak 1994 tarihi öne çıkıyor. Makale toplam 13 sayfadan oluşuyor.

BİRLEŞMİŞ MİLLETLER VE MÜDAHALE

Makale Dr. Hasan DURAN tarafından yazılmış. Dr. Hasan DURAN, Afyon Kocatepe Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi'nde Öğretim Görevlisi görevinde bulunuyor. Makale, Süleyman Demirel Üniversitesi, İktisadi İdari bilimler Fakültesi Dergisi'nde 2001 yılında, Cilt: 6, Sayı: 2'de yayınlanmıştır.

Giriş Bölümü'nde yazar devletlerin egemen eşitliğinden bahsediyor. Devletlerin birbirlerinin işlerine müdahale etmemesi gerektiğinden, bazen bunun ihlalinin yapıldığından, buna sebep olarak da devlet güvenliğinin ve çıkarlarının korunması değil halkların ve insanların korunması vb. sebepler gösteriliyor.

Genel olarak Müdahale Bölümü'nde müdahale kavramını tanımlayıp, açıklık getirmektedir. Müdahalenin devletlerin egemenlik anlayışına karşı olduğundan bahseder ve müdahale devletlerin içişlerine karışmak olduğu için yasadışı olarak kabul edilir, demektir.

Birleşmiş Milletler ve Müdahale Bölümünde ise BM Antlaşması'nın 29. maddedeki içişlerine müdahale etmeme kavramından söz eder. Genel uygulama budur. En zorlayıcı ana kadar müdahale yapılmaması gerekir. Ulusların barış ve güvenliğine müdahale gerekirse şöyle bir sıralama ile gitmek gerekir diyor, yazar. İlk olarak geniş bir yelpazede müdahale mümkün olduğu kadar geniş şekilde tanımlanmalı, ikinci olarak her BM üyesi devletin her krizde çıkarlarını tanımlaması gerekecektir. Üçüncü olarak kuvvet kullanımı zorunlu durumlarda Güvenlik Konseyi'nin bu meydan okumalara karşılık vereceğinden emin olunmalıdır. Son olarak müdahale ve çatışmalar sona erdirildiğinde çatışmalara sağlanan emek ona da harcanmalıdır. Çatışma sonrası kalıcı barışın sağlanmasına uğraşılmalı, demektir.

BM'nin Müdahale Şekilleri Bölümü'nde dört çeşit yöntemden şu şekilde bahseder: Önleyici diplomaside taraflar arasında anlaşmazlığın doğmasının önlenmesine mevcut anlaşmazlıkların tırmanarak çatışmaya dönüşmesi önlenmeye çalışılır. Bu yöntem güven artırıcı önlemler gerektirir. Barış yapma yönteminde ise çatışmanın sona erdirilmesi durumunda ortaya çıkar. Arabuluculuk, müzakere gibi süreçler yapılır. Taraflar uzlaştırılmaya çalışılır. Barışı koruma yönteminde ise tüm tarafların onayıyla BM'nin asker-polis güçlerinden bir bölümünün çatışma bölgesine konuşlandırılmasıdır. Hem çatışmanın önlenmesini hem de barış yapma olanaklarını genişleten bir yöntemdir. Bu yöntem siyasi çözümler tükendiğinde ortaya çıkar. Çatışma Sonrası Barışı Kurma Yönteminde ise iki eski düşman grup arasında karşılıklı barışın kurulması sağlanmaya çalışılır. Bu dönemde karşılıklı grupların ekonomik ve sosyal kalkınmasının sağlanmaya çalışılması gerekir. Karşılıklı güvenin artırılmasına gerek duyulur. Bu yöntem önleyici diplomasi'nin tamamlayıcısıdır.

Sonuç olarak "önleyici diplomasi, uyuşmazlıkların şiddete başvurmadan önce önlenmesini ister. Başarılması için barışı koruma-sağlama operasyonlarının iyi bir şekilde yapılması gerekir. Barışı pekiştirici davranışlara fazlasıyla yer verilmelidir", diyor yazar.

Makalede kaynak olarak 5'i yerli olmak üzere 11 kaynağa başvurulmuştur. Yine yabancı kaynakların yayım dili İngilizce'dir. Eserlerin yayım tarihleri çok geniş bir alanda yayılmakla birlikte bir doçentlik tezine de başvurulmuştur.

ESKİ YUGOSLAVYA TOPRAKLARINDA İNSANLIK ALEYHİNE İŞLENEN SUÇLARIN YARGILANMASINA İLİŞKİN BM MİLLETLERARASI CEZA MAHKEMESİ

Yrd. Doç. Dr. Faruk TURHAN tarafından yazılan bu makale 2000 yılında Dokuz Eylül Üniversitesi, Hukuk Fakültesi tarafından Prof. Dr. Seyfullah EDİS'e armağan adıyla yayımlanmış bir yapıtta yer almıştır. İnceleme insanlık aleyhine işlenen suçların yargılanması konusunda yazılmış bir incelemedir.

Yazar, Giriş Bölümü'nde uluslar arası bir ceza mahkemesinin kurulması için neredeyse 100 yıldır uğraşıldığı, kurulan bir takım mahkemelerin sadece geçici olarak kurulduğuna yer veriyor. Ahdoc isimli bu geçici mahkemelerin yerine zamanla Sürekli Ceza Mahkemeleri aldı. 1948'de Roma'da Uluslar arası Daimi Ceza Mahkemesi'nin Statüsü'nü imzaladılar.

I. Bölümde yazar, Bosna-Hersek Savaşı ve Milletlerarası Yugoslavya Ceza Mahkemesi'nin kurulmasına zemin hazırlayan gelişmelerden bahsetmiş. Önce Bosna-Hersek Savaşı'nın tarihsel gelişiminden bahsetmiş, savaştaki kayıplar ve saldırgan taraf da bahsettiği bir diğer konu.

III. Bölümde ise Milletlerarası Ceza Mahkemesi'nin kurulmasına zemin hazırlayan gelişmeler ve Güvenlik Konseyi'nin kararları bölümünde ise, Milletlerarası Ceza Mahkemesi'nin kurulmasına ilişkin Güvenlik Konseyi kararlarından bahsediyor. BM Sözleşmesinin VII. Bölümü'ne dayanarak Güvenlik Konseyi'nce kurulmuş olan Milletlerarası Ceza Mahkemesi Bosna Hersek'in bağımsızlığını ilan ettikten sonra Sırp saldırılarına karşı etkili tedbir alamayan Güvenlik Konseyi'nce en azından savaş suçularının adil şekilde yargılanması amacıyla kuruldu.

Milletlerarası Ceza Mahkemesi'nin hukuka uygunluğu tartışmalarında ise mahkemenin hukuka, BM antlaşmasına uygunluğu tartışmalarına yer veriyor yazar. BM antlaşmasınının 41. maddesine göre Güvenlik Konseyi'nin alabileceği tedbirlerden bahsederken mahkeme yetkisinin olduğu tartışmaların gereksiz olduğundan bahsetmektedir.

Güvenlik Konseyi'nin bir organı olarak Ceza mahkemesi Bölümü'nde ise Mahkeme Güvenlik Konseyi'nin bir alt organı olarak kabul edilmektedir. Mahkeme üzerinde Güvenlik Konseyi etkisinin oldukça sınırlı olduğundan bahseder. Mahkeme üzerinde Genel Sekreterin çok yoğun etkisi yoktur. Bu yüzden mahkemeyi alt değil de yardımcı organ olarak nitelendirmek daha doğru olacaktır.

Yazar, mahkeme teşkilatındaki ceza devrelerinden şu şekilde bahsetmiş: 2. Ceza Dairesi ve bir Temyiz Organı'ndan oluşur. Devlet arasındaki uyuşmazlıkları ile ve son derece mahkemesi olarak karara bağlar. Mahkeme 2 dereceli olarak oluşmaktadır. Mahkeme Dairelerinin Hakim Seçme Yöntemleri Bölümü'nde ise hakimlerin seçiminde izlenen yoldan ayrıntılı olarak söz etmiştir. Başsavcılık ise ayrıntılı olarak seçilmiş bir diğer oluşur.

Milletlerarası Mahkemenin Yetkisinin Yer ve Zaman Bakımından Yetkisi Bölümü'nde mahkemenin yetkisinin Yugoslavya topraklarında işlenen suçlar ile, sınırlandırılmış, genel olarak ise açıkça Güvenlik Konseyi'nce belirtilmemiş denmektedir. Mahkemenin görevi 1997'de uzatılmıştır.

Mahkemede uygulanacak hukuk açısından ise mahkemenin sanığı yargılayacağı suç fiillerinin suçun işlendiği anda hukuk normu olarak yürürlükte olması gerekir. Ayrıca sanığa pozitif hukuk kurallarının uygulanması gerekir. Yazarın dikkat çektiği bir diğer nokta saldırı suçlarının mahkeme kapsamına alınmayıp, uluslar arası insani hukukun ağır ihlalinin gerektiğinin söylenmesidir.

Cenevre Sözleşmeleri'nin Ağır İhlalleri Bölümü'nde ise, yazar Cenevre Sözleşmesi'nin ağır ihlali durumunda taraf devletlerin üstlenecekleri yükümlülüklerden bahseder. Bu sözleşme uygulama alanı olarak milletlerarası çatışmalarda uygulama alanı bulmaktadır. Silahlı çatışmalarda kapsanan konular arasında yer almaktadır.

Savaş kanun ve teamüllerinin ihlalinde ise cezalandırma statünün 3. maddesince düzenlenmektedir, demek suretiyle savaş hukukunun kadifikasyonu ile ilgili atılan önemli bir adım olduğundan bahseder. Daha sonra savaştaki suçlar ve oluşturduğu fiillerden cezalandırılma yöntemlerine yer verir.

Genocid Suçu için ise statünün 4. maddede düzenlenmektedir. İşlendiğinde savaş yada barış zamanı olmasının önemi olmayan bu suç için taraf devletlerin faileri cezalandırma yükümlülüğünden söz eder. Ancak suça teşebbüs ve iştirak düzenlenmemiş durumdadır.

İnsanlığa karşı suçlar ise yine Genocid'e benzer bir düzenleme imkanı bulur.

Yazar düzenlenen diğer başlıkları şöyle sıralıyor:

Suçun Genel Maddi Hukuka İlişkin Kuralları, Mahkemenin kişi bakımından yetkisi ve suç fiilleri için verilebilecek cezalar ve infazları.

Milli ve Milletlerarası Cezalandırma Yetkisi arasında ilişkide ikisini de yetkili kılmış olmakla birlikte Yugoslavya'da, Milli Mahkemeleri de yetkili kılmıştır. Ancak Milletlerarası Ceza Mahkemesi yargılamanın her aşamasında davanın kendine devrini isteyebilecektir.

Ne Bis İn İdem kuralı gereği ise "Kişi yalnızca tek bir yargılamaya tabi olabilecektir. Aynı suç yüzündün iki ayrı mahkemede yargılanamaz" demek suretiyle kural açıklanmaktadır. Ancak Milli Mahkemede sanığın yargılanmasında yeterli titizlik gösterilmemişse Milletlerarası Ceza Mahkemesi'nce tekrar bir yargılama yapılabilecektir, denmektedir.

Daha sonra yazar Milletlerarası Ceza Mahkemesi'nin işbirliği ile adli yardımlaşmadan bahsetmektedir.

Sonuç olarak ise BM'nin müdahalede geciktiği 250.000'den fazla insanın ölmesine sebep olan savaşta hiç olmazsa suçluların cezalandırılması için kurulmuş olan bu mahkemeler Eski Yugoslavya topraklarında barışın sağlanması için olumlu katkılarda bulunmuştur. Ancak yine de savaşın önde gelen suçluları hakkında yargılamalar yeterince yapılamamıştır.

Yazar daha sonra yazıya kaynaklık eden Milletlerarası Ceza Mahkemesinin Statüsü'nün metnine yer vermektedir.

Yazıda oldukça fazla kaynaktan yararlanılmıştır. Yerli eserler kadar yabancı eserlerin fazlalığı dikkat çekmektedir. Yabancı eserlerde almanca eserler ağırlıkta olmakla birlikte İngilizce eserler de yer almaktadır. Makalenin oldukça hukuki bir dille yazıldığı dikkat çekmektedir.